

De ovenfor gengivne Ændringer vedtoges uden Afstemning i Landstinget, ligesom det saaledes ændrede Lovforslags endelige Vedtagelse skete enstemmigt. Lovforslaget i Landstingets Affattelse vedtoges enstemmigt i Folketinget. Den enstemmige Vedtagelse er begrundet i, at man fra alle Sider har været enig om, at Lovforslaget som Helhed betyder meget betydelige Fremskridt i Sammenligning med den hidtil bestaaende Lovgivning om Værgeraadsforsorg og man nødvendig ved Ændringsforslag vilde vanskeliggøre Lovforslagets Gennemførelse i denne Rigsdagssamling.

Men *Socialdemokrater og Radikale* beklagede (jfr. Landsningsudvalgets Betænkning), at Justitsministeren og Flertallet ikke har kunnet indse det formaalstjenlige i at opnaa *Enhed om Børneforsorgen*, hvilket Formaal dels burde give sig Udtryk i en Sammenarbejden af Lovforslagene om Tilsyn med Børn og om Værgeraadsforsorg dels burde medføre, at Ordet »Værgemaal» forsvandt af den samlede Lov ligesom Værgeraadsinstitutionen som saadan. Dernæst beklagede samme Mindretal, at det heller ikke har kunnet opnaa Tilslutning til Tanken om at *henlægge Værgeraadsforsorgen under Indenrigsministeriets Socialdepartement*, idet man finder det naturligt at samle den sociale Forsorg under et enkelt Ministerium. Endvidere mener Mindretallet, at § 65 i Forslaget, selv efter den af Udvalget foreslaaede Ændring, ikke er tilstrækkelig betryggende, idet der burde være opnaaet Sikkerhed i Praksis for, at intet Barn, som ikke egnede sig til at gives tilbage til Hjemmet eller Friheden, blev afvist som *uopdrageligt*. Men da det ikke er muligt at naa videre, end Udvalgets Ændringsforslag angiver, og da det vilde være formaalsløst at stille Ændringsforslag uden Sikkerhed for, at man ogsaa i paakommende Tilfælde havde egnede Anbringelsessteder for Haanden, har Mindretallet sluttet sig til Ændringsforslaget, men i det bestemte Haab, at Spørgsmaalet vil blive taget op, hvis det senere skulde vise sig, at den foreslaaede Ordning ikke i Praksis byder tilstrækkelig betryggende Forsorg for disse særlig vanskelige eller unormale Børn.

Hvad dernæst *Fordelingen af Udgifterne* angaar, finder Mindretallet, at Kommissionsforslaget i saa Henseende afvejede Statens og Kommunernes Pligter paa en langt heldigere Maade end Regeringsforslaget, der efter Mindretallets Opfattelse i for høj Grad fritager Statskassen for at deltage i Administrationsudgifterne paa Kommunernes og da særlig de store Kommunes Bekostning. Endelig vilde Mindretallet have foretrukket, om der i § 92 var indsat en Bestemmelse om, at der paa de aarlige Finanslove burde stilles Midler til Raadighed til *Uddannelse af Arbejdere i Børneforsorgens Tjeneste*, men heller ikke herom har man stillet